

оградата и останали само 60 души съ жените и дѣцата; слѣдователно, никой не е показвалъ дѣйствително съпротивление на редовните войски.

Но какво е направилъ Азисъ-паша, когато народа са разбѣгалъ отъ неговите топовни гърмѣжи, като са криялъ въ църквата? Той както по-напредъ не поискалъ отъ нещастните да са предадатъ, а просто премѣстилъ топовете си и въ петакъ сутренъта захваналъ да бомбардира втората църква, така както и пкрвата. По стѣните ѝ и пода ѝ още и до сега са виждатъ дирите на гюлетата и бомбите. Споредъ думите на младата ерменка, тая църква така също била препълнена съ жени и дѣца, средъ които при нея сж пукнали три бомби. Други свидѣтели ни приказваха, че въ църквата сж влѣзли не три, а петъ бомби, може би, младото момиче да е припаднало и да не е видѣло останалите. Но въ сѣкий случай и трите сж достатъчно. Сѣкий, който е видѣлъ, какъ на бойното поле са пукать бомбите надъ главите на мъжественните войници, нѣма да даде на подобенъ фактъ голѣмо значение; но не е възможно да си представи, каква паника е направило пукването на бомбата средъ уплашената грамада отъ жени и дѣца.

Това е станало въ петакъ, когато повечето мъжъе сж тхрсили спасение въ бѣгството. Мнозина отъ тѣхъ биле хванати и убити. Останалите защитници на църквата и гробищата дошли въ крайно отчаяние. Тѣ биле само до 100 души, а жени и дѣца имало до 500. Тѣ пратили четире старца и баби при Азисъ-паша съ просба за примиряване, но никой отъ испратените не са върналъ. Както са